

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.333 van 19 juli 2012
in de zaak A. 201.146/XIV-33.363**

In zake :

1. XXX

2. XXX

in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen

XXX

XXX

XXX

XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door

advocaat Annick Hendrickx

kantoor houdend te 1160 Brussel

Vorstlaan 144/33

bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door

de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

kantoor houdend te 1000 Brussel

Antwerpsesteenweg 59 B

alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 juli 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 63.697 van 23 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7306 van 27 juli 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 juni 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Annick Hendrickx verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Leen Van de Vyver, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers dienen op 12 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 22 oktober 2010 ontvankelijk doch ongegrond en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 februari 2011 stellen de verzoekers tegen de voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de

vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 23 juni 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op. Zij lichten dit als volgt toe:

“De regularisatie aanvraag van verzoekers werd verworpen onder verwijzing naar de instructie dd 19 juli 2009 die genomen werd door Minister Wathélet. Deze instructie werd onwettig verklaard en vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009.

Ondanks de onwettigheid van voormelde instructie, verklaarde Minister Wathélet deze vernietigde instructie toch toe te passen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid.

Indien de aanvraag getoetst wordt aan de klassieke criteria die vooropgesteld worden voor regularisatie (overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet), komt verzoekende partij perfect in aanmerking voor een regularisatie van verblijf.

Verzoekende partij heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis rechtvaardigen, zijnde

- werkwillegheid
- Franse taalkennis (alsook de Nederlandse door opleiding),
- een sociaal netwerk.

Al deze elementen, die in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, ruim voldoende zijn om een regularisatie van verblijf te rechtvaardigen, worden door de Dienst Vreemdelingenzaken in één paragraaf weggewist :

Het feit dat betrokkenen sinds november 2007 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, zich ingeschreven zouden hebben voor taallessen Nederlands, werkbereid zijn, mijnheer actief op zoek is naar werk, mevrouw gewerkt heeft en zicht heeft op werk, dat zij schoolgaande kinderen hebben, foto's voorleggen en goede banden zouden hebben opgebouwd in België, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot hun lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkenen hun voordeel weerhouden worden.

Aangenomen dat de Minister bepaalde beslissingen kan treffen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid, is het niet geoorloofd dat hij zijn discretionaire bevoegdheid kan plaatsen boven wettelijke bepalingen, in casu artikel 9 bis. Zodoende worden immers eisen toegevoegd aan het klassieke artikel 9 bis.

Deze motivering kan bijgevolg niet weerhouden worden.

De RvV aanvaardt dat de Minister op basis van zijn zeer uitgebreide discretionaire bevoegdheid de criteria bepaald in het klassieke artikel 9 van de Vreemdelingenwet verzwaaard en aldus artikel 9 bis schendt.

Dit is volstrekt onaanvaardbaar.

Het middel is gegrond.”.

5. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat het middel van de verzoekers een kopie van het tweede onderdeel van het voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen middel vormt, zodat het tegen de feitelijke beoordeling in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing is gericht. Er wordt, een kleine verwijzing niet te na gesproken, niet ingegaan op de concrete motieven van het bestreden arrest. Daarom acht de verwerende partij het middel niet-ontvankelijk.

Ten overvloede citeert de verwerende partij het bestreden arrest. Zij stelt dat de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt bij het al dan niet aanvaarden van de elementen die de vreemdeling aanvoert om een verblijfsrecht te krijgen. De instructie van 19 juli 2009 is in het kader van die discretionaire bevoegdheid opgesteld en bevat een tiental concrete situaties die in aanmerking voor regularisatie komen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent wat dat betreft slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uit. De verwerende partij besluit dat de annulatierechter aldus binnen zijn bevoegdheid heeft geoordeeld dat de verzoekers niet aantonen dat de verwerende partij te dezen haar appreciatiebevoegdheid bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op kennelijk onredelijke wijze heeft uitgeoefend, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn gold.

6. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

Beoordeling

7. Met het bestreden arrest wordt uitspraak gedaan over de wettigheid van een beslissing waarmee een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Artikel 9bis bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

Het kernkabinet heeft in een “instructie” van 19 juli 2009 wel bepaalde specifieke “humanitaire” situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van

een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die instructie is met 's Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

In de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 22 oktober 2010, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt gesteld dat de betrokkene op basis van de hoger genoemde instructie van 19 juli 2009 wil worden geregulariseerd, dat deze instructies “zoals algemeen bekend” op 11 december 2009 door de Raad van State werden vernietigd en dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, “(z)oals eveneens algemeen bekend, (...) zich (heeft) geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen.” Hierna wordt in die beslissing overwogen dat de verzoekers niet aan criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 voldoen “daar hun ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat”. Daaraan wordt nog het volgende toegevoegd: “Het feit dat betrokkenen sinds november 2007 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, zich ingeschreven zouden hebben voor taallessen Nederlands, werkbereid zijn, mijnheer op zoek is naar werk, mevrouw gewerkt heeft en zicht heeft op werk, dat zij schoolgaande kinderen hebben, foto's voorleggen en goede banden zouden hebben opgebouwd in België, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. (...)”

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 22 oktober 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde uit de (vernietigde) instructie betreffende verblijfsduur is voldaan, zonder dat de aangevoerde elementen van integratie zelfs in beschouwing worden genomen. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele

appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een welbepaalde verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

Door zich in het bestreden arrest bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij die bepaling dus geschonden. Het enige middel, dat wel degelijk tegen die beoordeling in het bestreden arrest is gericht, is gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 63.697 van 23 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien juli tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen